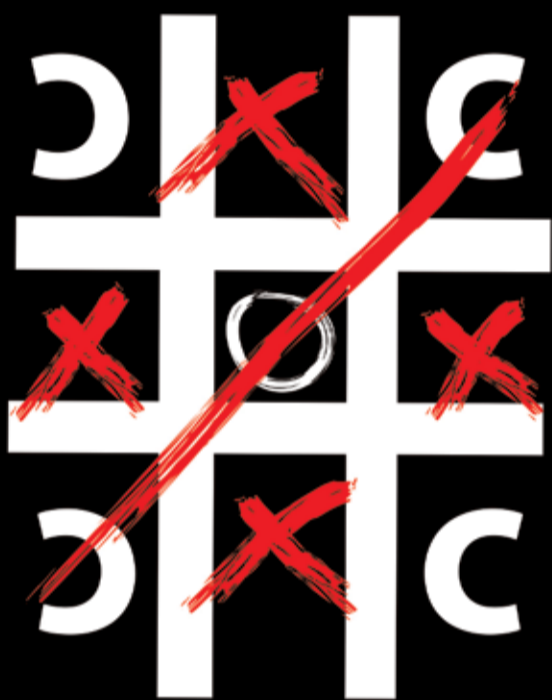

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopoziroiste.rs

Издаје Народно позориште у Београду

Јован Стерија Поповић

РОДОЉУПЦИ

редитељ Андраш Урбан

Народно позориште у Београду
Драма
Велика сцена
Сезона 2015/16.

ЧЕТИРИ ПРЕМИЈЕРЕ ДО КРАЈА ГОДИНЕ

Класика на сцени Народног позоришта

На самом почетку сезоне 2015/16, Драма Народног позоришта у Београду је у петак, 30. октобра, приказала већ другу премијеру. За светским класиком, Максимом Горким и његовим комадом „На дну“ у режији Ане Ђорђевић, дошао је и домаћи класик, Јован Стерија Поповић и његови „Родољупци“ у режији Андраша Урбана. Прва Урбанова режија у нашем националном театру изазвала је велико узбуђење позоришне јавности и – оправдала сва очекивања. Поред редитеља који је и аутор сценографије, ауторски тим ове представе чине драматург Славко Милановић, сарадник редитеља и драматург Сузана Вуковић, композитор Ирена Поповић Драговић, костимограф Марина Сремац, Љиљана Мркић

Поповић која је поставила сценски говор и Тамара Антонијевић сценски покрет, док је за реализацију сценографије заслужан Мираш Вуксановић. Улоге тумаче Слободан Бештић (Жугилов), Анастасија Мандић (Нанчика), Сузана Лукић (Милчика), Павле Јеринић (Шандор Лепршић), Нела Михаиловић (Госпођа Зеленичка), Хаџи Ненад Маричић (Шербулић), Никола Вујо -

вић (Смрдић), Предраг Ејдус (Гавриловић), Бранко Јеринић (Нађ Пал), Бојан Кривокапић (Еден).

За Дан позоришта, 22. новембар, Опера најављује премијеру Вердијевог „Отела“, која ће уједно бити и прослава 20 година уметничког рада

Душана Плазанића. Представу музички припрема маестро Ана Зорана Брајовић са асистентима Стефаном Зекићем и Ђорђем Станковићем, редитељ је гост из Италије Паоло Бајок, сценограф Невенка Видак а костимограф Олга Мрђеновић. Плазанић ће улогу Отела тумачити у алтернативи са Јанком Синадиновићем, а остале улоге тумаче Јасмина Трумбешташ Петровић / Сузана Шувачковић Савић / Ана Рупчић (Дездемона), Миодраг Д. Јовановић / Вук Зекић / Дра-

гутин Матић / Владимир Андрић (Јаго), Љубица Вранеш / Тамара Никезић / Светлана Несторов (Емилија), Ненад Чича / Дарко Ђорђевић / Данило Стошић (Касио), Данило Стошић / Ненад Чича / Слободан Живковић / Игор Матвејев (Родриго), Свето Кастратовић / Драгољуб Бајић / Михаило Шљивић (Лодовико), Павле Жарков / Љубодраг Беговић (Монтано) и Гаврило Рабреновић / Павле Жарков (Гласник).

Већ 2. децембра драмски репертоар постаје богатији за још једно класично дело светске литературе, драму „Марија Стјуарт“ Фридриха Шилера у режији Милоша Лолића, док Балет припрема „Копелију“ Леа Делиба у кореографској поставци Љубинке Добријевић. (више на стр. 2-5)

На дну

БАЛЕТСКЕ НАГРАДЕ

Солисти нашег Балета, Дејан Коларов и Игор Пастор, Совогодишњи су добитници Награде „Наташа Бошковић“ за најбољу интерпретацију неокласичног стила, коју додељује Удружење балетских уметника Србије. Ово престојно признање им је донела улога Доријана Греја

у кореографији Владимира Логунова, коју су донели сасвим различито, али изванредно. „Они су у своје улоге уградили несвакидашњи уметнички набој који ни једног тренутка публику не оставља равнодушном, уносећи прегршт емотивних стања који изискује лик Доријана Греја“, каже се, између осталог, у образложењу жирија који су чинили Милица Безмаревић (председник), Логунов и Паша Мусић. Награда ће им бити уручена 19. новембра уочи извођења балета „Слика Доријана Греја“.

М. Б.

САВИЋ У АЛБАНИЈИ

Маестро Дејан Савић се недавно вратио са више него успешног гостовања у Албанији, где је, на позив Иљира Кернија, директора Националне Опере и Балета у Тирани, са Оркестром Опере извео дела Бетовена и Дворжака. Било је то прво гостовање једног српског диригента после више деценија и посвећена му је велика пажња: Савића и Кернија су примили министарка културе гђа Мирела Кумбаро Фурци и његова екселенција амбасадор Србије у Албанији, Мирољуб Зарић. Раније започети преговори о сарадњи два национална театра овом приликом су конкретизовани идејом да нова балетска представа у кореографији Ангелина Прељокаја, пре одласка у Париз, дође у Београд, Нови Сад и Ниш. А Савић је позван да током сезоне наступи и са Симфонијским оркестром Радио-телевизије Тиране.

Р. П. Н.

ПРЕМИЈЕРА „ПРАХА“

Фото Н. Бабић

Комедија „Прах“, по тексту Ђерђа Шпира, а у режији Вељка Миђуновића, биће премијерно изведена 15. новембра на сцени „Раша Плаовић“. Комад једног од најзначајнијих савремених мађарских драмских писаца, написан 2005, бави се тумачењем односа брачног пара средњих година, растрзаног између материјалне и моралне кризе. Представа је настала у сарадњи Народног позоришта у Београду и Шабачког позоришта, а улоге тумаче Наташа Нинковић (Жена) и Зоран Цвијановић (Мушкарац). Текст је превео Радослав Миленковић, редитељ потписује и избор музике, сценограф је Љубица Милановић, а костимограф Марина Вукасовић Меденица. Премијера ће у Шабачком позоришту бити 20. новембра.

М. Б.

ИНТЕРВЈУ | ПАВЛЕ ЈЕРИНИЋ

Негативци су заводљиви

Палети различитих ликова које тренутно тумачи у десетак представа на сцени матичног Народног позоришта („Бела кафа“, „Госпођа министарка“, „Хенри Шести“, „Женидба“, „Српска трилогија“, „Успаванка за Вука Ничијег“, „Пут у Дамаск“...), глумца Павле Јеринић придружио је и песника Шандора Лепршића. У питању је један од главних јунака Стеријиног комада „Родољупци“, који је поставио један од наших тренутно најбољих и најангажованијих редитеља Андраш Урбан. Са младим глумцем који је већ четири године стални члан ансамбла Дrame, разговарали смо неколико дана уочи премијере која ће бити одржана у петак, 30. октобра, на Великој сцени.

● „Родољупци“ су не само бриљантно и брито написано комад, већ и једна субверзивна прича у којој је Стерија на маестралан начин разоткрио механизам политичких манипулација патриотским идејама које су, заправо, само параван за остваривање личних интереса. Због чега су

овакви обрасци понашања и у нашој друштвеној стварности, у доба демократије, и даље неискорективни?

Живимо у доба глобалног лицемерја где неке силе, под изговором „утеривања“ демократије и „демократских слобода“ имају права да уништавају животе стотина хиљада недужних. Дакле,

кажемо – тако је било некад.

● Шта Вас посебно интригира, инспирише, па, рецимо, и провоцира у овој „приватној повесници српскога покрета“?

Ако могу тако да кажем, посебно ме иритира лик Гавриловића кога игра наш дивни Предраг

није то лицемерје само питање Србије. Међутим, код нас се оно исказује на тако тупав и апсурдан начин да је трагикомично, као код Стерије. Проблем је што само седимо и констатујемо тупане око нас, а не чинимо заправо ништа. Онда када будемо схватили да треба памећу да испомажемо једни друге и да се заједно боримо против себичлука, иза којег год се паравана крио, тада ће Стерија испунити свој циљ, а за „Родољупце“ ћемо напослетку моћи да

Ејдус. Он види сва злодела и све манипулације и критикује их, отворено, али и даље иде уз сав тај лицемерни шљам и заправо га подржава тиме што само пуца у празно. Нешто као наша импотентна културна елита. То ме подстиже да останем на правом путу, самим тим доследан Стерији.

● Иако их је Стерија дефинисао као „весело позорје у пет дејствија“, бројни критичари и театролози сматрају да је

СЕРИЈА УСПЕШНИХ НАСТУПА

Народно позориште на

Јесен и пролеће су у Србији сезоне позоришних фестивала. Овог октобра, драмске представе Народног позоришта видела је публика четири домаћа фестивала – у Младеновцу, Врању, Зајечару и Вршцу. На Позоришном фестивалу „Театар у једном дејству“ који је у Младеновцу одржан јубиларни, десети пут, 8. октобра је приказана Нушићева „Књига друга“ у режији Анђелке Николић. Ауторски пројекат Маје Пелевић и Слободана Бештића по роману Томаса Бернхарда „Моје награде“ серију успешних фестивалских наступа наставио је 23. октобра на Бориним данима у Врању. „Бела кафа“ Александра Поповића у режији Милана Нешковића, коју су многи одмах после премијере прогласили догађајем претходне сезоне, играна је

26. октобра на Данима Зорана Радмиловића у родном граду великог глумца, Зајечару, где је „Зоранов брк“ добила Вања Ејдус за улогу Цркве Ружице. Два дана касније, исту представу је видела и публика „Вршачке позоришне јесени“.

Балет Народног позоришта је у оквиру 47. БЕМУС-а 26. октобра на сцени Центра „Сава“ пред више од 4000 гледалаца приказао Минкусову „Бајадеру“ (кореографска поставка Габријеле Комлеве, према верзији В. М. Чабукијанија и В. И. Пономерева; аутор оригиналне кореографије Маријус Петипа), са гостима из Бољшој театра. Оркестром Народног позоришта је дириговао маестро Алексеј Богорад, а уз солисте и ансамбл Балета у водећим ролама су наступили прваци Балета чувеног руског театра Михаил Лобухин и Ана Тихо-

мирова, а неприкосновена звезда вечери била је Светлана Захарова, примабалерина Бољшој театра и звезда Миланске скале.

Солисти Опере, Оркестар, Хор и балетски ансамбл, под диригентском палицом Ане Зоране Брајовић, одушевили су публику 28. октобра извођењем Вердијевог „Риголета“ на сцени Националне румунске опере у Темишвару, у оквиру Интернационалног музичког фестивала.

Серија фестивалских наступа се наставља и у новембру, када ће „Бизарно“ Жељка Хубача у режији Снежане Тришић гостовати на 12. међународном фестивалу глумца у Никшићу (3. новембра), а „Бела кафа“ на 32. сусретима позоришта Босне и Херцеговине у Брчко дистрикту (20. новембра).

■ Ј. С. ■

за глумачку игру

жанровско одређење „Родољубаца“ можда, чак, ближе трагедији него комедији. На који начин Урбан чита данас ово дело, написано пре више од век и по?

Урбан нам је на првој проби поставио питање: „Хоће ли бити рата?“ И сви смо заћутали. Ови „родољупци“ сувише лако превлађују ту реч преко уста, не схватајући да је то најгнуснија појава људског постојања. Као што сам већ рекао, човечанство олако схвата губитке живота. А под изговором патриотизма, јављају се ултранационализам, затим фашизам и сви они инструменти којима сачица моћника користи затуцани народ да добије своје дебело парче колача. А раја то, уз поклич, подржава, јер она се задовољава мрвицама. Сутра може да нема ни тога. Наводно, увек може и горе. А ако си лојалан и послушан, можда добијеш и мрву и по.

- Где се у читавој тој причи налази млади поета Лепршић који је, између осталог, и гротескни хушкач, али и предводник побуне родољубаца? Лепршић је отворени злотвор. Он то признаје сам на крају комада, без икакве гриже савести. Он само чини што је неопходно да би остварио свој циљ. Виђали смо у Србији већ такве харизматичне политичаре, врло сугестивне, којима смо можда чак нешто и поверовали, само да би се тренутак касније испоставило да су образ продали за сићу. Лепршић се, међутим, продао за фину сво-

Пре неколико дана, Павле Јеринић је посетио добитника Награде „Петар Банићевић“ која се од 2011. додељује младом љумцу/љумици (до 35 година), који се уметнички исписао у периоду од 1. новембра 2014. до 31. октобра 2015. и изказао висок професионализам у послу и односу према Народном позоришту. Ово признање, које су пре њега добили Ђорђевић, Ненад Стојменовић, Милош Ђорђевић и Нада Шарин, додељено му је за улогу Дели Јове у „Белој кафи“ Александра Појовића. „Петар Банићевић је свакако један од најзначајнијих љумаца у историји Народне позоришта. Својим радом, изузетним улогама и врхунском уметношћу, обележио је деценије српског љумишћа. Велика ми је част да моја прва награда носи име баш овој великана, у позоришту у којем сам одраслао. Такође, веома ми импонује што сам се нашао у изузетном друштву добитника ове награде. Она је за мене подстирак, јасан знак да љумство, велики рад и професионализам морају да буду главни ујоришће сваког уметника“, изјавио је Јеринић, који је прејуче, за своју улогу, добио и Награду „Томислав Пејчић“ за најбоље младог љумца на XIII Фестивалу класике „Вршачка позоришна јесен“.

ту. Закључак: не верујте политичарима ни кад дарове носе.

- Колико су Вам такви негативни ликови, којима част и достојанство никад нису били јача страна, инспиративни за играње?

Негативци су увек заводљиви. Много их је лакше осудити него оправдати. Међутим, управо то је занимљиво у вези са њима – да нађеш начин да их разумеш. Нико од нас није безгрешан. Свакоме се по глави мотају неке црне мисли, а само их, ваљда, исправан карактер спречава да се претворе у дело. Једноставно узмеш тај мрски део себе и даш ономе ко гледа. Такође, сваки негативац мора да има нешто добро, као што јунак мора да има нешто лоше. То и једном и другом даје „трећу димензију“.

- Маштате ли о одређеним улогама, на пример неким за које Вам се чини као да су писане само за Вас?

Радујем се свакој наредној улози. Врло брзо сам разбио заблуде да желим да јурим улоге које мислим да ми леже. Што се литературе тиче, наравно, имам своје фаворите. Али, пракса је показала да Хамлет често није Хамлет, већ нека друга редитељска замисао. Можете да волите неку улогу колико хоћете, али, ако је око вас тим лош, пресешће вам. Овако сам „убио две муве једним ударцем“ – одржавам професионализам до пензије, а од пензије надаље немам за чиме да жалим.

■ Микојан Безбрадица ■

Јесењим фестивалима

НОВЕМБАР 2015.
ИЗЛОЖБЕ
• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорца Јанковић
• БАЛЕТИ П. И. ЧАЈКОВСКОГ
НА СЦЕНИ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ
аутор Ана Томић

МУЗЕЈ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА 2010

ИЗЛОЖБА – ОТВАРАЊЕ
9. 11 | 18.30 БАЛЕТИ П.И. ЧАЈКОВСКОГ НА СЦЕНИ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ (поводом 175 година од рођења), аутор Ана Томић

ШКОЛСКИ ЧАС
10. 11 | 12.00 МИХАИЛО ЛАЂЕВАЦ, драмски уметник

КОНЦЕРТИ
12. 11 | 18.00 РОМСКЕ БАЛАДЕ – Наташа Тасић Кнежевић, сопран и Саша Кнежевић, клавир
19. 11 | 18.00 ВЕЧЕ КАМЕРНЕ МУЗИКЕ – Трио „Sentimento“

ЧИТАЛИШТЕ–ПОЗОРИШТЕ
13. 11 | 19.30 Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ КАПЛАРА, у извођењу драмског уметника Зорана Ђосића и Нине Ђосић (обоја)
18. 11 | 19.30 монодрама СТРАХ ОД ЉУБАВИ по роману Лепосаве Јовановић, у извођењу драмске уметнице Соње Јакуковић

ОТВОРЕНА ВРАТА
14. 11 | 12.00

КОНЦЕРТИ – ФМУ у Музеју
16. 11 | 18.00 НА МЕСЕЧИНИ – концерт студената Студијског програма за дувачке инструменте

ПРЕДСТАВЉАМО МЛАДЕ
24. 11 | 18.00 КОНЦЕРТ малих виртуоза Музичке школе „Јосиф Маринковић“

Музеј Народне позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

НУШИЋ У ВРАЊУ

Изложба Музеја нашег националног театра „Бранислав Нушић – управник Народне позоришта у Београду (1900–1902)“, ауторки Мирјане Одавић и Јелице Стевановић, гостовала је на овогодишњим Бориним данима у Врању. У краћем обраћању публици Стевановићева је подвукла да је Нушић током свог кратког руковођења београдским театром посебну пажњу посветио домаћем драмском тексту, а нарочито поновном извођењу „Коштана“. Праизведба овог комада је била непосредно пред Нушићево именовање, али је под његовом управом изведена нова, измењена верзија драме која ће у многоме обележити наш национални репертоар у потоњим деценијама. Изложба је била постављена у Градској галерији, а отворио ју је 21. октобра Жељко Хубач, председник Уметничког савета овог фестивала.

Р. П. Н.

ШКОЛСКИ ЧАС

Глумец Народне позоришта Михаило Лађевац већ дуже одсуствује са наше сцене али и из наше земље – већ две године он живи у Окланду, на Новом Зеланду, где припрема докторски рад, али и повремено ради са студентима позоришне уметности на Вајкато универзитету. Током краће посете свом родном Београду, он ће 10. новембра у Музеју Народне позоришта, у оквиру циклуса „Школски час“ говорити младима о свом боравку на другом крају света, тамошњем позоришту, школи, свом односу према театру...

Р. П. Н.

ПОЧЕЛЕ ПРОБЕ ШИЛЕРОВЕ „МАРИЈЕ СТУЈАРТ“

О моћи и немоћи

Класично дело немачког романтизма – „Марија Стјуарт“ Фридриха Шилера, ускоро ће постати део драмског репертоара Велике сцене. Режија је поверена младом и талентованом Милошу Лолићу, а на премијерном извођењу планираном за 2. децембар, гледаћемо Сену Ђоровић (Марија Стјуарт),

Наду Шаргин (Елизабета), Гојка Балетића (Ејмијес Полит), Милоша Ђуровића (Мортимер), Бранка Видаковића (Вилијем Сесил), Ивана Босиљчића (Роберт Дадли), Небојшу Кундачину (Џорџ Толбот) и Зорана Ђосића (Вилијем Девисон).

Говорећи о актуелности овога комада написаног 1800, Лолић у изјави за „Позоришне новине“ каже да „Шилерова ‘Марија Стјуарт’ заслужује да буде на репертоарима свуда и у сваком времену... То је дрска фантазија базирана на историјским чињеницама, поетизована полуистинита кобна прича о моћи то јест немоћи, о манипулацији и користи, о ‘надзирању и кажњавању’, а када се загледамо дубље у човека: прича о

страху, грчу, безизлазу, самоћи. Ту се људско растаче у политичком, па отуд толико трилерских обрта; сам наслов најављује и мелодрамско, али будући да се бавимо трагедијом, није реч само о актуелним значењима, већ, можда, пре о исконским сферама и призивању митолошког. Иако се овде вишпрено проговара о власти, нисам склон томе да класичну драмску књижевност додатно актуелизујем, или да бављење драмским наслеђем рачунам у дневнополитички ангажман. Заправо, верујем да сценско стваралаштво носи превратничку снагу која надилаци питање новинске актуелности.

Сцена је простор политичког сама по себи, а драмско позориште је место окупљања и говорништва, место реуспостављања односа и редефинисања комуникације. Преостаје нам питање: чиме сценско уопште може да се бави, осим људима и политиком“, рекао је Лолић.

Шилер је у овом комаду приказао сукоб Елизабете од Енглеске и шкотске краљице Марије Стјуарт, настао због сукоба две вере, католичанства и протестантизма, као и последње дане несрећне краљице, након смртне пресуде. „Иако је ово врло политички обојена прича, мени је у њој, заправо, инспиративније све оно што није политичко. Конкретно, мислим на индивидуалне, изоловане и веома компликоване људске драме, као и на сусрете који се историјски никада

нису догодили. На два јака и потпуно различита женска принципа која не могу да буду у исто време, на истом месту. Желим да покушам да разумем све те историјске харизматичне личности као људе од крви и меса, са свим њиховим манама и врлинама“, објашњава

Сена Ђоровић. Њој је поверен лик насловне јунакиње Марије Стјуарт, коју је њена рођака, енглеска краљица Елизабета, осудила на смрт: „На општем плану, Марија се храбро бори до краја за једну прошлу ствар. Земља је, по њеном мишљењу, везана за владара, а не владар за земљу. У Елизабетином случају, ситуација је сасвим обрнута и зато она побеђује у историји. Марија властитој земљи оставља само легенду свог живота и наставља да живи у песми и легенди. На личном плану имамо сасвим другачију ситуацију. Стјуартова живи своју женственост до краја и оставља наследника који ће коначно

спојити Шкотску и Енглеску под једну круну, наслеђену од саме Елизабете која, пак, с друге стране, у потпуности кастрира своју женственост зарад круне и не оставља наследнике за собом“, каже наша саговорница.

Елизабета је особа која не само да не подноси ривалство, него ни било какву помисао да је неко може угрозити. Због тога је груба, охола и сурова. Са том констатацијом слаже се и Нада Шаргин: „Она је, као лик, веома комплексна и, наравно, инспиративна за истраживање. Надам се да ће таква бити и за игру, када завршимо пробе и стигнемо до премијере. У сваком случају, мене веома занимају Елизабетина дубока бол и усамљеност“, открива нам Шаргина и додаје да јој се комад посебно допада зато што је Шилер у њему отворио многе теме пишући „о свему и свачему“ – о амбицији и жељи за влашћу и позицијом моћи, о смртоносној женској сујети, о трагичним детињствима и животима, о страху, усуду, нужности, снази, слабости...

Зоран Ђосић, који ће играти лик државног секретара Вилијема Девисона, оцењује да Шилер на маестралан начин разоткрива механизме политичких игара у непрекидној борби за освајање и очување власти, како појединца тако и интересних група: „Наравно да је овај текст у директној вези

са временом у којем живимо, јер поменути механизам, који нам сада већ дрско и неприкривено идеолошким обрасцима кроји животе на глобалном цивилизацијском нивоу, има свој почетак управо у времену о којем говоре Шилеров текст и наша представа, а то је доба владавине краљице Елизабете. Политички падови свих јунака овог комада, њихов губитак друштвених позиција, а најчешће и сопствених глава, показују грубо наличје политичког механизма у којем не постоје хероји, већ само слуге са неизвесним роком употребе“, сматра Ђосић.

■ Микојан Безбрадица ■

ИНТЕРВЈУ | ДУШАН ПЛАЗИНИЋ

Отело је врхунац

Улогом Отела, насловног јунака у Вердијевој опери насталој према истоименој драми Вилијама Шекспира, тенор Душан Плазинић прославиће две деценије уметничког рада. Представа ће премијерно бити изведена на Великој сцени 22. новембра, на Дан Народног позоришта, под диригентском управом Ане Зоране Брајовић и у режији госта из Италије Паола Бајока.

● **Верди је написао улогу огромног вокалног дијапазона и драмске изражајности. Каква су Ваша искуства током спремања те веома тешке и сложене роле која представља, можда, и један од највећих испита за сваког тенора?**

„Отело“ је, према мом мишљењу, свакако најбоља и најдетаљније написана Вердијева опера у коју је он уложио све своје знање и искуство. Што се тиче саме улоге, њу свако доноси на свој начин. Што би рекао мој професор Звонко Крнетић, „свака птица својим гласом пева“, тако да ћу се и ја трудити да то исто урадим. У сваком случају, Отело је много тежи и захтевнији са интерпретативне, него са вокалне стране. На пример, у једном тренутку мораш да искашиш сав свој бес и да га потом супротставиш моментима велике љубави коју он осећа према Дездемони. Дакле, у овој опери је највећи проблем, заправо, како сузбити и суздржати емоције, а да оне не штете вокалној деоници која би требало да се отпева. Рецимо, вокална деоница Радамеса у „Аиди“ је тежа него она коју има Отело. Са друге стране, тај лик није толико вишеслојан као што је случај са Отелом.

● **Славни Енрико Карузо, један од највећих тенора свих времена, никада ни у једној представи уживо није певао ту улогу. Постоји само аудио снимак реализован у једном њујоршком студију, 1914.**

Да, знам. Било је чак и неких „теорија“ како се, заправо, није усудио да је пева. Чисто сумњам да он није имао храбрости да се ухвати у коштац са Отелом. Сигуран сам да није у питању страх, већ, вероватно, сплет одређених околности. Не треба

сметнути с ума да је реч о великом и сјајном уметнику који је отпевао све могуће што тенор може да пева у свом фаху. У својој биографији „Мојих првих 40 година каријере“, Пласидо Доминго се, између осталих, присетио наравно и те улоге, коју је први пут отпевао са 35 година. Говорили су му, тада, како он уопште није за њу, јер је она као написана за Дел Монака који има много већи, „драмскији“ глас од њега. Међутим, и Дел Монако је имао сличних проблема када је почињао да пева ту улогу. Многи су га подсећали да је њу на сцени незаборавно дочарао чувени Рамон Винај и да то нико боље од њега не може да уради. Опет, кад је Винај почињао, њему су помињали Мартинелија... У сваком случају, чињеница је да је у питању заиста велика улога и да је веома изазовна за сваког тенора.

● **Чувени вердијански тенор Карло Бергонци једном приликом је изјавио да код Вердија све тако лепо пише да вам не преостаје ништа друго осим да то „само“ прочитате и да се тога придржавате?**

Верди је један од мојих омиљених композитора. Да, наравно, слажем се са том тврдњом. Музичка партитура са текстом је „свето писмо“ и свако од нас мора 99 посто да се придржава тога. Међутим, постоји разлика у тумачењу улоге, није неопходно (а ни могуће) да свако од нас донесе један те исти лик на идентичан начин. Свако од нас мора да улози преда део себе, свог бића, своје личности... Управо су то оне разлике, финесе, које људи примећују и које нам указују да одређени певач има „оно нешто“, то јест да на посебан начин

У СУСРЕТ ОПЕРСКОЈ ПРЕМИЈЕРИ

моје каријере

проживљава неку улогу и врло се лично односи према њој док је интерпретира на сцени.

- **Постоје ли, осим Вердија, још неки композитори којима се дивите и у чијим операма волите да певате?**

Обожавам композиторе веристе. Веома волим, ценим и поштујем Пјетра Маскањиа и његову „Кавалерију рустикану“, потом Умберта Ђордана са предивном опером „Андре Шеније“, па Руђера Леонкавала и „Пајаца“... Наравно, обожавам и Пучинија. Веристичку оперу волим зато што је она без општих места и што приказује догађаје, навике и обичаје из живота обичних људи, а не само оних из високих слојева друштва.

- **Да ли сте имали узор у певачком смислу?**

Франко Корели је на првом месту. Он није само најбољи тенор, него и певач. Свака част Карузу, Дел Монаку, Паваротију... Сви су они сјајни тенори, али Корели

Нажалост, данас је све мањи и мањи број њозоришних која у својим ансамблима имају сјајне чланове. То је веома лепа традиција која се, изгледа, неће одржати. Мислим да је то велика грешка и сматрам да би они који воде културу требало да размисле о томе.

је најбољи. Он је певач за сва времена. Имао је савршену боју гласа, феноменалну технику, фантастичну харизму.

- **На сцени Народног позоришта дебитовали сте на трећој години студија, улогом Родолфа у Пучинијевим „Боемима“. Са каквим се емоцијама данас, две деценије касније, сећате тог наступа?**

Ја сам на трећој години постао члан Оперског студија и то је била невероватна срећа за мене. Уочи представе био сам јако узбуђен, осећао сам велику одговорност, а имао сам и трему, иако не превелику. То је више она позитивна трема с обзиром на то да су ми „Боеми“ били прва аудициона представа. На том извођењу сам певао са сјајним колегама и колегиницама, које сам гледао у представама које су тада биле на редовном оперском репертоару Народног позоришта. Стварно ми је била изузетна част да са свима њима будем на сцени. Све је прошло у најбољем реду, а

годину дана после тога примљен сам у стални ангажман. И ево, трајем већ пуних 20 година.

- **У том периоду сте на матичној сцени остварили читав низ главних улога у Пучинијевим, Вердијевим, Доницетијевим, Моцартовим и операма других композитора. Гостовали сте широм бивше Југославије, имали сте бројне успехе на иностраним оперским сценама, нарочито оним фестивалским, певали сте са Ђећилијом Газдијом, Елином Гаранчом, били сте победник престижног оперског Такмичења „Ђузепе ди Стефано“ на Сицилији, већ годинама сте у статусу првака Опере... Шта сматрате врхунцем своје досадашње каријере?**

Улогу Отелу. Она је заиста врхунац моје досадашње каријере и веома сам срећан што ћу баш том улогом прославити овај јубилеј – 20 година певања. Нећу да кажем рада, као што би рекле неке моје колеге, него баш певања. Јер, ја овај посао не доживљавам као рад. Заиста је велики успех ући у стални ангажман једне оперске куће као што је наше Народно позориште, а потом и опстати толико дуго.

- **Који би могли бити следећи изазови после Отелу?**

У Пучинијевом репертоару ми недостају улоге у две представе које, нажалост, нису извођене од кад сам ја у ансамблу. То су витез Де Грије из „Манон Леско“ и, наравно, принц Калаф у „Турандоту“. Волео бих да певам и насловну улогу у Ђордановој опери „Андре Шеније“. Искрено се надам да ће у некој ближој будућности бар једна од те три представе бити постављена на наш репертоар.

- **Да ли јубилеј прослављате са осећањем да сте задовољни оним што сте постигли у претходне две деценије или, пак, мислите да сте могли да урадите и више од тога?**

Веома сам задовољан. Сто посто. Вероватно сам могао да урадим и више, али се не оптерећујем тиме. Верујте ми да, када бих све ово морао поново да проживљавам, ништа не бих мењао. Остварио сам репертоар који представља, онако, школски пример постепеног развоја једног тенора – од Моцартове „Чаробне фруле“, преко „Травијате“, „Риголега“, „Боема“, „Кавалерије рустикане“, „Пајаца“... па све до „Отелу“. На репертоару тренутно имам 19 улога. То је стварно велики капитал, који ми много значи.

■ Микојан Безбрадица ■

О нашем првом Отелу

Вердијевог „Отелу“ београдска штампа први пут помиње давне 1886. као ново дело које велики Италијан компоњује, а потом живо прати припреме и праизведбу у миланској Скали јануара идуће године. Ово извођачки веома захтевно дело прву премијеру на сцени Народног позоришта у Београду је доживело свега осам година по званичном оснивању Опере, 12. децембра 1928. Либрето Арига Боите певан је у преводу Миливоја Ст. Предића, дириговао је Иван Брезовшек, представу је режирао први певач Зденко Книтл, а сценограф и костимограф је био Станислав Беложански. Улогу Отелу је тумачио гост из Италије Санто Монтелаури, Јаго је био Павле Холотков, Дездемону је певала Марија Жалудова, а у осталим улогама су наступили Драгутин Петровић (Касио), Милорад Милутиновић (Родриго), Александар Трифуновић (Лодовико), Бора Стефановић (Монтано), Василије Шумски (Гласник), Љубица Сфилогој (Емилија).

Готово по правилу неуједначена, па често и опречна мишљења критичара овог пута се углавном слажу да је представа у целини веома успела; „опера је изведена првокласно“; „леп успех“; извођење „достојно признања“; „корак напред у развоју наше Опере“... бележе рецензенти. Само поједини се благо ограђују од ових хвалоспева констатујући да се још увек осећа „младост“ оперског ансамбла. Највеће заслуге за овакав успех се приписују „изврсном“, „савесном и прецизном“ диригенту „чврсте руке“. Критика даље примећује како је костим „стилизован“, док је у креирању декора иначе изузетно талентовани уметник Беложански био спутан тежњама управе да уштеди, те су други и трећи чин били „скрпљени... из драме и без сјаја“. Оцене режије су се кретале од процене да се „држала старих добрих традиција“ до: „стилска режија г. Книтла значи дефинитивно утврђивање његовог редитељског реномеа“.

Гостујући тенор је поделио критику – док једни тврде како се није ни трудио да улогу Отелу

и глумачки донесе, па је чак није ваљано ни научио већ ју је донео у маниру, „ругинерски“ и „пренео на рампу“ изнуђујући „аплауз за себе“, други констатују да је, имајући у виду „колико су ретки тенори који се могу подухватити тешке партије Отелу... потпуно успео“, док му трећи одају све почаст: „Са својим јужњачким темпераментом дао нам је једну

Другу њошћавку „Ойе-дла“ њошћисују Јосип Кулунџић и маестро Иван Брезовшек 4. новембра 1936, за којом следе: нова Кулунџићева режија 1. јула 1953. са маестром Крешимиром Барановићем који је дириговао и њремијеру режије Младена Сабљића од 16. новембра 1960, ња њремијера 9. октобра 1985. њод музичким вођсћивом јосћиа Корнела Траилескуа у режији Дејана Миладиновића, зајћим њоврајћак режије Младена Сабљића, али са Николајем Жличаром за диријенћским њуљћом 25. јуна 1988. и најзад режија Борислава Појовића 19. октобра 1993, њод диријенћском ујравом Јована Шајновића.

одличну интерпретацију. Његов снажни и обимни глас лако се кретао од најнежнијих љубавних излива, до пароксизма љубоморе. У игри беспрекоран, са добром маском и мимиком“.

Марија Жалудова је оправдала висока очекивања. Дездемо-

ну је остварила својим познатим гласом „кристалне чистоте“, и певачки и глумачки беспрекорно: „Вокално сјајна, глумачки убедљива, интимно стилизована и дубоко проживљена“ – један је међу сличним коментарима овог њеног остварења. Критика се, међутим, не слаже у оцени Павла Холоткова. Коментари се крећу између две крајности, од оцене да је „остао на површини у оквиру оперског шаблона“ до констатације да му је Јаго једна

од најбољих креација; од похвала његовом баритону који је „увек металног звука“ до оцене да „у његовом гласу нема ни довољно боје ни снаге“, те да „на свим драмским местима његов глас и поред форсирања није имао продорности“; од констатације да улога обједињује „суму његових изврских певачких квалитета“ до оне да „није вокално задовољно“; од похвале „јасној дикцији“ до подвлачења како би морао да обрати пажњу на „захтеве српског језика“; његов Јаго се оцењује као комбинација Мефиста и Тонија а његова глума као „шаблонска и театрална“, али и као „одлична“.

Међу тумачима мањих улога, који су према општој оцени успели „да целина сачува своју озбиљну линију“, нарочито су се истicali млади Драгутин Петровић природношћу глуме те „звонким гласом и лакоћом у певању и дикцији“ и Александар Трифуновић који је „имао пун гласовни успех и глумачки је био беспрекоран“. Исто тако „беспрекорна“ је била и Емилија Љубица Сфилогој, те критика жали што јој рола није била већа како би још више „развила свој лепи глас и певачке способности“.

Критика бележи и да се публика „загрејала за премијеру, иако није испунила салу“. Да ли публика ни касније није долазила у већем броју, или је за кратак век ове поставке била одговорна чињеница да у ансамблу није било драмског тенора, тек – представа је до краја те сезоне одиграна још 5 пута, што је био и крај сценског живота прве поставке „Отелу“ на сцени Народног позоришта.

■ Јелица Стевановић ■

У СУСРЕТ ПРЕМИЈЕРИ

„Родољупци“ на сцени Народног позоришта

Весело позорје у пет дејствија, како га је окарактерисао аутор Јован Стерија Поповић, „Родољупци“, своју праизведбу је доживело на сцени Народног позоришта у Београду тек више од пола века по настанку и нешто мање од пола века по смрти аутора, 30. децембра 1904. Премијера је била у оквиру Стеријине вечери, својеврсне манифестације којом је од 1898. па све до 1927. обележаван рођендан великог комедиографа. Пре представе је др Јован Скерлић, професор Универзитета и члан Књижевно-уметничког одбора Народног позоришта држао „конференцију“ (предавање) са темом „О Родољупцима у времену после 1848. године“. Представу је, према тадашњим обичајима, режирао први глумац, популарни Чича Илија Станојевић. Иако, нажалост, плакат ове давне представе није сачуван, захваљујући објави у „Политици“ можемо да реконструисемо премијерну поделу: Чича Илија је тумачио улогу Жутилова, Вукосава Јурковић је играла Нанчику, Алексићева је била Милчика, Илић је играо Едева, Добрица Милутиновић Лепршића, Поповићева је била г-ђа Зеленићка, Сава Тодоровић је тумачио Шербулића, Динуловић и Богобој Руцовић су играли Смрдића и Гавриловића, Драгутин Петровић је био Нађ Пал, а Радомир Петровић је био Скоротеча.

„Родољупци, који нису никад до данас ни играни ни штампани, остали су у посмртним рукописима пишчевим, као дело 'готово за штампу'. Каква судбина!... Сви ти Жутилови, Смрдићи, Шербулићи, Лепршићи или Гавриловићи, ма колико у комедији јединствени и прилично апстрактни створови, оживели су ове вечери, оживели први пут после педесет година од свога постанка, први пут оваплотили се, покренули, проговорили, први пут изишли пред свет... оживели су у 'Родољупцима' извесну илузију и интерес(овање) које нису увек имала на позорници ни много савршенија дела Стеријина“, бележи надахнуто Милан Грол после праизведбе. Уз подсећање на значај писца којем се одаје почаст, те напомену да је комад тек тад угледао светла позорнице не услед лошег квалитета већ захваљујући забранама од стране Мађара и Ма-

Б. Николић, Жанка Стокић и Д. Гошић, 1929.

ву жену Нанчику је играла Марија Поповић, а њихову децу Милчику и Едена, госпођице Бандић и Поповић. У осталим улогама били Никола Гошић – Лепршић, Жанка Стокић – Зеленићка, Стеван Тодоровић – Шербулић, Пера Добриновић – Смрдић, Драгољуб Гошић – Гавриловић, Димитрије Гинић – Нађ Пал, Милан Стојановић – Скоротеча.

О овим раним послератним „Родољупцима“ живо сведочи Сима Панду-

према добром националном репертоару и дужнога пиетета према заслуженом класичару“.

Према подацима из Годишњака Народног позоришта из тог периода, те сезоне је Стерија са 19 представа најигранији домаћи писац. Иако у том броју „Родољупци“ имају удела са чак 5 приказивања, у наредним сезонама их нема на репертоару.

Следећа и до данас последња премијера овог комада је била 8. марта 1929, у режији др Бранка Гавеле и у декору и костимима Јована Радовића и Владимира Жедринског. Први сачувани плакат, од 11. марта, наводи да су главне улоге тумачили: Божа Николић (Жутилов), Ана Паранос (Нанчи-

тице српске, критичар потписан као „У“ оцењује да је „играно доста лепо“, те да су декорације „добро изгледале“. Поздрављајући потез управе позоришта да пре представе уприличи „конференцију“ – предавање, констатује да је било „марљиво и исцрпно израђено“.

Упркос чињеници да је био међу пионирима српске драмске књижевности, у сезони 1904/05, пола века после смрти, Стерија је други најживођенији домаћи писац (иза Нушића). Према подацима које наводи др Живојин Петровић, „Родољупци“ су у тој сезони имали два, а до Првог светског рата још три извођења.

Обновљена режија Чича Илије Станојевића је поново играна у оквиру Стеријине вечери, 13. јануара 1921, овог пута са конференцијом управника Народног позоришта у Новом Саду Косте Луковића – „О Ј. Ст. Поповићу“. Као и на праизведби, улогу Жутилова је тумачио Чича Илија, њего-

ровић, који предавање Косте Луковића оцењује као „врло добро и врло исцрпно“; јер је успело „да баци нешто нове светлости на живот Ј. Ст. Поповића, а у исто време да да јасну слику о вредности овога писца који је дуго времена био запостављен, потцењиван и готово заборављен“. О представи Пандуровић бележи: „Представљачко особље је унело много пажње и љубави у приказивање 'Родољубаца', тако да је ово вече било и за ширу и за књижевнију публику једно задовољство, као што је с друге стране било знак пажње

ка), Невенка Урбанова (Милчика), „мали“ Хет (Еден), Милорад Душановић (Шандор Лепршић), Жанка Стокић (Гђа Зеленићка), Драгољуб Гошић (Шербулић), Душан Раденковић (Смрдић), Димитрије Гинић (Гавриловић), Александар Туцаковић (Нађ Пал), Светозар Милутиновић (Скоротеча), Јован Николић (Хонвел) и многи други у улогама грађана, омладинаца, сељанки и сељака.

Гавелин долазак у Београд позоришна и културна јавност је доживела као велику радост, али одушевљење је убрзо спласнуло и

његове прве режије нису наишле на добар пријем. Стога је успешно постављање једног новог Стерије „модернизованог и освеженог, исправљеног и допуњеног, сценски, такорећи, изнова конструисаног“, имало велики значај и за редитеља и за театар. Критика оцењује да је представа „значајан уметнички експеримент“, „смео, оригиналан“, доследан, „импозантан“ и „артистички“. Редитељева основна интервенција је била одустајање од реалистичког читања комада и жанровско померање ка гротески, која је дата „са мером и укусом“. Међутим, Гавела у наше позориште веома храбро доноси новину без преседана – поред извесних скраћивања и премештања текста, он „прекраја“ и „дописује“ комад: „Гавела је допунио Стерију. Дао је читаву уводну сцену са масом и увео неколико нових типова“, бележе изненађени критичари. Већина рецензата ове потезе поздравља, јер су били „у духу комада“, али има и оних који оштро негирају свако право на такво непоштовање изворног текста и аутора. Како би остварио своју замисао да, по узору на МХАТ-овог „Ревизора“ у режији Мејерхолда којег је претходне године видео у Москви, своје „Родољупце“ оствари у духу „конструктивног реализма“ (крајња сведеност у декору), Гавела уместо сценографа ангажује младог сликара Ивана Радовића, родом Вршчанина. Сценографски деби овог уметника је оцењен као „духовит и амбициозан“, те „пријатан и смео“, док костими Жедринског „носе све одлике гипког и шармантног“ стила овог уметника.

У оцени игре глумачког ансамбла савремена критика је једногласна: „Нисмо скоро имали случај, да су се глумци тако предано удубили у своје роле“. Жанка је имала „нерва и полета“, Туцаковић је био „изврстан“, Николић је „рељефно“ дао Жутилова, Раденковићу критичари замерају „извесну кокетирију“ захваљујући којој се највише свидео публици, Урбанова је „најбоље погодила пречански дијалект“, Душановић је „дао једну од својих најбољих рола“, а и Гинић се прилично успешно изборио са незахвалном „пасивном и резонерском“ улогом; Ани Паранос је замерен недостатак „одсециности и темперамента“, а Гошићу да је био „строг и упрошћен“.

Најзад, критика закључује: „Родољупци“ су били једна лепа и европска представа“. На репертоару се, међутим, задржала свега две сезоне и за то време је одиграна 9 пута.

■ Јелица Стевановић ■

1929.

Ани-Аника Радошевић (1915–2004)

Рођена у Чешким Бученицама 4. септембра 1915, у Прагу је завршила Школу за глуму, певање и балет (1933–35), а затим и Школу модерног балета код Ане Малетић у Загребу (1936–38). Уметничку каријеру је отпочела у Швамдловом дивадлу и Великој оперети у Прагу. У нашу земљу долази најпре у Хрватско народно казалиште у Загреб, где је у ангажману од 1936. до 1938, после чега је балерина и кореограф у Сарајеву, од 1939–41. У граду на Миљаци је заједно са Оскаром Даном, Исметом Муџезиновићем и Војом Димитријевићем основала авангардну уметничку трупу „Collegium artisticum“ у којој је учествовала у стварању „синтетичког позоришта и тоталног театра“. Због антиратних порука, полиција је забранила извођење њихове представе „Зашто плаче мала Ема“. По избијању рата, Аника је са супругом, инжењером Ненадом Радошевићем (Натан Рајс) отишла најпре у илегалу у Сплит, а 1942. године ступа у Народно-ослободилачку борбу где је до краја Другог светског рата наступала као глумица и балерина у Казалишту народног ослобођења.

Од 1944. до 1947. играла је у Балету Народног позоришта у

Београду. Затим је добила тежак и одговоран задатак да од Балетског студија при Народног позоришту и Одељења за Балет при Музичкој академији оснује

Средњу балетску школу у Београду и буде њена прва директорка. Тај задатак је обавила са много ентузијазма, упорности и знања. Формирала је колегијум у којем

су били сјајни класични педагози Нина Кирсанова, Милорад-Миле Јовановић и Јелена-Љаља Вајс која је и својеручно исписивала превод руских књига за предавања карактерних и историјских игара. Велика заслуга Анике Радошевић је што је успела, и против воље тадашњих „културтрегера“, да нашу велику интелектуалку Магу Магазиновић доведе у школу као професора ритмике, нашег

свету током такозваног „златног доба“ београдске Опере и Балета, али и доцније.

Од 1950. Аника је поново у Народног позоришту, најпре као помоћник директора Опере за Балет, а затим, по сопственој жељи, асистент наших најпознатијих оперских редитеља. Упоредо са овим одговорним пословима, кореографисала је и у другим позориштима у земљи. По сопственом исказу она је, непрекидно радећи, завршавала своје „универзитете позоришне уметности.“

Њена прва самостална оперска режија и кореографија била је Моцартова „Отмица из Сараја“ (1958), а затим следи велики опус најзначајнијих оперских дела, међу којима су „Орфеј и Еуредика“ (1959) и „Продана невеста“ која је, са Аникином сјајном поставком сцене „Циркуса“, постигла велике успехе на гостовањима у Каиру, Визбадену, Палерму, Венецији и Мадриду. Аника је била кореограф и помоћни редитељ и у антологијској поставци опере „Залубљен у три наранџе“, која је 1959. изведена у Београду, Визбадену и Лозани.

(наставак Сећања у следећем броју)

Милица Зајцев

ФЕЉТОН / ЕРИХ ДЕКЕР (13) / ПИШЕ МИРЈАНА ОДАВИЋ

Буди човек!

Многе колеге из позоришта и друге познате личности биле су Декерови пријатељи и поштоваоци његове уметности, сценографске али и сликарске. У књигама утисака на његовим изложбама су остале забележене мисли и утисци и неких од њих. Глумица Ксенија Јовановић је забележила: „За лепоту шума, за пастелне тонове, за сазнање да су радости и лепота живота и ван наше професије – хвала, драги Декер!“ (1975). Глумачки и брачни пар Дара и Раша Плаовић су оставили посвету: „У овој једноставној, једнобојној скупини слика врло изразито живи шаренило природних лепота. Са изузетним композиционим осећањем изучени су снажни акценти који свакој слици дају тежину и вредност. Хвала за труд и танане изборе.“ (16. мај 1975). А редитељ, драматург, песник и новинар Слободан

Бода Марковић је на Декеровој последњој самосталној изложби записао: „То су слике-поруке како смо изгледали; Ерих је забележио све лепоте Србије какву волим!“ (1999).

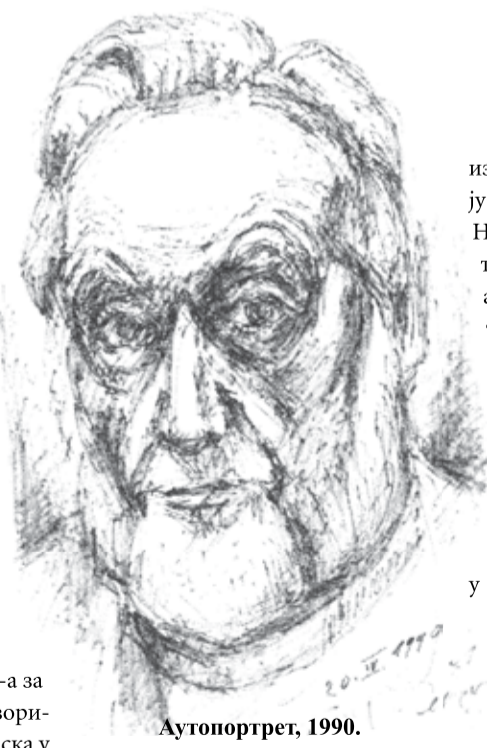
Од Мостарског моста протекло је много времена, много тога се десило, променило, па чак и нестало, али Ерих Декер, рођени

Ерих Декер је умро на самом почетку новој миленијуму, 7. јануара 2001, на православно Божић, њихо и скромно како је и живео осамдесет и једну годину.

Немац са југословенским држављанством, више од 52 године је успешно истрајавао на нашим просторима. Током живота, нацртао је и изградио многе мостове, и позоришне и људске. Београд, град који је добровољно

изабрао за свој, прихватио га је без трунке резерве, јер је према свима и са свима био једноставно – човек! Да ли је био у питању управник, редитељ, глумац или мајстор из неке позоришне радионице, њему је било свеједно: он га је поштовао, поштујући његов рад.

Ерих Декер за велики допринос нашој позоришној и ликовној уметности није добио ни једну званичну награду, сем Годишње награде УЛУПУДС-а за 1986. и Повељу Народног позоришта у Београду поводом одласка у пензију. Он није марио за то, јер како је сам истицао, њему нису биле потребне друге награде од оних које су се налазиле у Књигама утисака са изложби, или оних као што је писмо колектива столара Народног позоришта у Београду, од 10. новембра 1975:

Аутопортрет, 1990.

„Ој Декеру, ој бехару ти нам ниси гасстарбајтеру нека си нам ведар, чијо и до века такав био ти си нашем срцу мијо као да си рођен Шумадијом!“ Или Златна медаља од старих ратника – Солунаца, или једна

изложба у Етнографском музеју усред бомбардовања Београда. Није примио ни Вукову, ни Октобарску, ни неку другу награду, али зато је снимљено неколико телевизијских и радио-емисија о њему. Споменимо документарне филмове „Мој пут“, у оквиру ТВ фељтона РТС Београд, аутора Драгана Маринковића и Зорана Солумуна (1977), и „Линија живота“, редитеља и сценаристе Срђана Замоле, у продукцији РТС – ТВ Београд (1999).

Поред позоришта и сликања, Декер је имао још једну велику страст, сакупљање модела аутомобила и возова, којих је имао преко четири стотине свих врста, модела и годишта. То је овако објашњавао: „Зар не знате да играчке нису играчке, оне те уче да будеш човек, да цениш, да волиш...“.

(крај)

ВЕЛИКА СЦЕНА

НОВЕМБАР 2015.

недеља 19.30 РОДОЉУПЦИ комедија Јована Стерије Поповића 01		понедељак 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића 02	уторак 19.30 ФИГАРОВА ЖЕНИДБА опера В. А. Моцарта 03	среда 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА балет на музику Љузена Вердија 04	четвртак 19.30 ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стриндберга 05	петак 19.30 МАЈКА ХРАБРОСТ И ЊЕНА ДЕЦА драма Бертолта Брехта 06	субота 19.00 КАРМЕН опера Жоржа Бизеа 07	недеља 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА мелодрама Александра Диме Сина 08
понедељак 19.00 КОНЦЕРТ поводом обележавања Међународног дана борбе против фашизма и антисемитизма 09	уторак 19.30 РОДОЉУПЦИ комедија Јована Стерије Поповића 10	четвртак 18.00 КО ТО ТАМО ПЕВА / откупљено балет на музику Војислава Вокија Костића 12		петак 20.00 РОМЕО И ЈУЛИЈА драма Вилијама Шекспира, у извођењу Радионице интеграције и Театра мултимедије 13	субота 18.00 21.00 РОМЕО И ЈУЛИЈА драма Вилијама Шекспира, у извођењу Радионице интеграције и Театра мултимедије 14	недеља 20.00 РОМЕО И ЈУЛИЈА драма Вилијама Шекспира, у извођењу Радионице интеграције и Театра мултимедије 15	уторак 19.00 ЛУЧИЈА ОД ЛАМЕРМУРА опера Гаэтана Доницетија 17	среда 19.30 ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића 18
четвртак 19.30 СЛИКА ДОРИЈАНА ГРЕЈА балет у кореографији Владимира Логунова, према роману Оскара Вајлда 19	петак 19.30 КИР ЈАЊА комедија Јована Стерије Поповића 20	субота 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића 21	недеља 12.00 ДАН ПОЗОРИШТА		недеља 19.00 ОТЕЛО / ПРЕМИЈЕРА опера Љузена Вердија 22		понедељак 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира 23	уторак 19.30 ЧУДО У ШАРГАНУ драма Љубомира Симовића 24
среда 19.00 ОТЕЛО опера Љузена Вердија 25	четвртак 19.30 ЖИЗЕЛА балет Адолфа Адама 26	субота 19.00 АИДА опера Љузена Вердија 28	недеља 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића 29	понедељак 19.30 ДОДЕЛА НАГРАДА ФОНДАЦИЈЕ „БРАЋА КАРИЋ“	среда 19.30 МАРИЈА СТУАРТ / ПРЕМИЈЕРА драма Фридриха Шилера 02		субота 19.30 КНЕЗ ИВО ОД СЕМБЕРИЈЕ опера Исидора Бајића, гостује Српско народно позориште из Новог Сада 05	среда 19.30 ТОСКА / са гостом опера Ђакома Пучинија 04

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

недеља 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 01	понедељак 20.30 ХЕДА ГАБЛЕР драма Хенрика Ибзена 02	среда 20.30 ЖЕНИДБА / 10 година од премијере комедија Николаја В. Гогоља 04		четвртак 20.30 МОЈЕ НАГРАДЕ по роману Т. Бернхарда, ауторски пројекат М. Пелевић / С. Бештић, копродукција 05	субота 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића 07	понедељак 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 09	уторак 20.30 НА ДНУ драма Максима Горког 10	четвртак 20.30 БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића 12
петак 20.30 BALKAN DANCE PROJEKT Vol.1, гостовање међународне плене продукције, Фестивал Велење 13	субота 20.30 ПРОГРАМ - МЛАДИ Кореографи Ђорђе Макаревић, ОНИ / Дејан Коларов, БЕЛАВА ПЕВАЧИЦА 14	недеља 20.30 ПРАХ / ПРЕМИЈЕРА комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко позориште 15	понедељак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 16	уторак 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског 17		среда 20.30 ПРАХ комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко позориште 18	четвртак 20.30 ИЗГУБЉЕНИ У БРУКЛИНУ М. Гајић и М. Булум по Д. Молеру, гостује НП Републике Српске из Баньалуке 19	петак 20.30 БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача 20
субота 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 21	недеља 20.30 КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића 22		понедељак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 23	уторак 20.00 ВЕЧЕ БАЛЕТА И МОДЕ	среда 20.30 КОВАЧИ / 200-та представа комедија Милоша Николића 25		четвртак 20.30 НА ДНУ драма Максима Горког 26	
петак 20.30 МОЈЕ НАГРАДЕ по роману Т. Бернхарда, ауторски пројекат М. Пелевић / С. Бештић, копродукција 27		субота 20.30 УБИ МЕ КУРИЈЕ ОКО ратна комедија В. Станковић и З. Миљалића, гостовање позоришне трупе БалканАрт 28	недеља 20.30 ЧЕХОВ ЈЕ ТОЛСТОЈУ РЕКАО ЗБОГОМ драма Мира Гаврана, у продукцији „YUGOART-a“ 29	понедељак 20.30 СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА драма Лукаса Берфуса 30		уторак 20.30 ФИЛОЗОФСКИ ТЕАТАР предавање Франка Бифоа Берардија, у сарадњи са ХНК Загреб 01	среда 20.30 ПРАХ комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко позориште 02	четвртак 20.00 ХУМАНИТАРНИ КОНЦЕРТ у организацији асоцијације „Жена+“ 03

ДОГАЂАЈИ У НОВЕМБРУ

- 04.11. ЖЕНИДБА / 10 година од премијере, комедија Николаја В. Гогоља, Сцена „Раша Плаовић“
09.11. КОНЦЕРТ, поводом обележавања Међународног дана борбе против фашизма и антисемитизма, у 19 часова, Велика сцена
13.11. BALKAN DANCE PROJEKT, Vol.1, гостовање међународне плене продукције, Фестивал Велење, Сцена „Раша Плаовић“
15.11. ПРАХ / ПРЕМИЈЕРА, комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко позориште, Сцена „Раша Плаовић“
19.11. ИЗГУБЉЕНИ У БРУКЛИНУ, М. Гајић и М. Булум по Д. Молеру, гостује Народно позориште Републике Српске из Баньалуке, Сцена „Раша Плаовић“
22.11. ДАН ПОЗОРИШТА, у 12 часова, Велика сцена
22.11. ОТЕЛО / ПРЕМИЈЕРА, опера Љузена Вердија, 20 година уметничког рада Душана Плазиновића, у 19 часова, Велика сцена
24.11. ВЕЧЕ БАЛЕТА И МОДЕ, у 20 часова, Сцена „Раша Плаовић“
25.11. КОВАЧИ / 200-та представа, комедија Милоша Николића, Сцена „Раша Плаовић“
28.11. УБИ МЕ КУРИЈЕ ОКО, ратна комедија Весне Станковић и Зорана Миљалића, гостовање позоришне трупе БалканАрт, Сцена „Раша Плаовић“
30.11. ДОДЕЛА НАГРАДА ФОНДАЦИЈЕ „БРАЋА КАРИЋ“, Велика сцена
01.12. ФИЛОЗОФСКИ ТЕАТАР, предавање Франка Бифоа Берардија, у сарадњи са ХНК Загреб, Сцена „Раша Плаовић“
02.12. МАРИЈА СТУАРТ / ПРЕМИЈЕРА, драма Фридриха Шилера, Велика сцена
03.12. ХУМАНИТАРНИ КОНЦЕРТ, у организацији асоцијације „Жена+“, у 20 часова, Сцена „Раша Плаовић“
04.12. ТОСКА, опера Ђакома Пучинија, гостује Марио Малавини из Италије, Велика сцена
05.12. КНЕЗ ИВО ОД СЕМБЕРИЈЕ, опера Исидора Бајића, гостује Српско народно позориште из Новог Сада, Велика сцена

ГОСТОВАЊА У НОВЕМБРУ

- 03.11. БЕЛА КАФА | Ваљево
03.11. БИЗАРНО | 12. међународни фестивал глумца, Никшић, Црна Гора
06.11. КО ТО ТАМО ПЕВА | у оквиру манифестације Вечери Душана Ковачевића, Шабач
14.11. ЖЕНИДБА | Студентски град
15.11. ФИГАРОВА ЖЕНИДБА | Крајова, Румунија
20.11. БЕЛА КАФА | 32. сусрети позоришта Босне и Херцеговине у Брчко дистрикт

Радно време благајне:
сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе.
Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946
Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnpozoriste.rs ONLINE ПРОДАЈА УЛАЗНИЦА

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавача Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Бранкица Кнежевић, Драган Стевовић | Сарадници: Милица Зајцев, Мирјана Одавић, Вања Косанић, Марија Кнежевић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Коришћене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народног позоришта у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180